

er Ministeriet bekendt, at der allerede nu idet mindste enkelte Steder kastes Sne paa disse, og da det ogsaa er forudsat i Lov af 4de Jult 1850 § 4, at dette kan være nødvendigt, ikke troet, at kunne forbigaa dem i Loven, medens man dog har ment, at det vil kunne overlades Sogneraadet, at bestemme, om Snekastning skal finde Sted paa dem eller ikke, dog saaledes, at Sogneraadets Beslutning herom kan indaases for Amtsraadet.

Til § 11

Bestemmelsen om, at kun en Avotabel af det arbejdspligtige Mandskab maa tilfuges til Snekastning paa samme Dag, er i det Væsentlige overensstemmende med Landstingsudvalgets Forslag og anbefaler sig dels ved Billighedshensyn mod de Arbejdspligtige dels ved Hensynet til, at det vil være misligt at herove Gaardene deres hele Mandskab paa en Gang.

Til § 12

Denne § er ligeledes i Overensstemmelse med Landstingsudvalgets Forslag. Man har ikke anset det nødvendigt at fravige Slutningsbestemmelsen af Hensyn til, at Arbejdet skal betales.

Til §§ 13—17

Disse §§ ere i det Væsentlige optagne fra Reglementet af 20de Decbr. 1799 og Landstingsudvalgets Forslag.

Bestemmelsen i § 14, 2det Stykke, er i Overensstemmelse med den af Ministeriet i Skrivelse af 24de December 1866 (Op. Tid. 1867. S. 4) truffen Afgjørelse.

Slutningsbestemmelsen i § 14 om at der skal gives Erstatning for den Skade, der ved en midlertidig Vei tilføies de Marker, hvorover den føres, er en ligefrem Anvendelse af den gjældende Rets Regler. Hvad Fasthættelsen af Erstatningens Størrelse angaar, vil det formentlig findes hensigtsmæssigt, at denne kan ske paa en simplere og hurtigere Maade end ved en formelig Taxationsforretning, og man har derfor foreslaaet Afgjørelsen heraf overladt til vedkommende Snesoged og Sognesoged i Forening, dog saaledes at det staaar den Skadelidte frit for at fordrø formelig Taxation.

Til Afsnit II

De væsentligste Ulemper ved de nugjældende Bestemmelser om Udredelse af Pligtkjørsler og Pligtarbejde til Kommunen ere, dels at de ere uklare, dels at den ved samme tilveiebragte Fordeling af Byrden neppe kan siges at være retfærdig. Hvad specielt Veiarbejdet angaar, kommer dertil, at den nu bestaaende Ordning, hvorefter hver Arbejdspligtig faar sin bestemte Vei stykke udlagt til Vedligeholdelse, er en væsentlig Hindring for Veienes Forbedring, idet det selvfølgelig ikke kan undgaaes, at de enkelte Vei stykker behandles paa høist forskjellig Maade.

Det tør derfor ogsaa anses for almindeligt erkendt, at der er Trang til en Forandring af de for Tiden gjældende Bestemmelser om Udredelsen af Landboernes Pligtarbejde i natura; men desuagtet funde det være et Spørgsmaal, om der er Grund til at foretage en saadan Forandring eller om dette endog vil være rigtigt, naar Hensyn tages til, at den nyere Lovgivning gjentagne Gange har udtalt sig for det Ansættelige i Pligtarbejdets fuldstændige Afstæffelse; thi det kan ikke nægtes, at man ved at reformere de gjældende Bestemmelser om dets Udredelse vil borttage en væsentlig Spore til dets Afstæffelse. Det maa imidlertid bemærkes, at der neppe er Udset til, at en saadan Foranstaltning vil blive almindeligt gennemført i en nær Fremtid, dels fordi Forholdene i mangfoldige Kommuner ikke ere saadanne, at det vil blive muligt at faa de paagjældende Arbejder udførte ved Entreprise eller ved ledede Folk for en rimelig Betaling, dels fordi Landboerne irdentligvis foretrække selv at udføre de paagjældende Arbejder istedetfor at betale Andre derfor. Hertil kommer, at en væsentlig Grund til, at Lovgivningen saa stærkt har udtalt sig for Pligtarbejdets Afstæffelse, vistnok maa søges i de nugjældende uheldige Bestemmelser om dets Fordeling.

Skulle de gjældende Regler om Pligtarbejde saaledes forandres, er det en Selvefølge, at Hovedpolemet maa være at tilveiebringe en retfærdigere Fordeling af Byrden. Efter Ministeriets Formenting vil en tilfreds-